

Ahentibus, siue fugentibus, ab eo humorem, hæc omnia semper ad appetitum excitandum idonea esse nequeunt, quippe quum videamus per febres, æstiuumque aerem vniuersum corpus vehementer digeri, minui tamen appetentiam. Quamobrem ea solum ad appetitum faciunt, quæ perinde vacuant, vt temperiem partis, in qua facultatis robur residet, simul cum humore non dissoluant, sed eam conseruent, & tueantur. Sic enim frigida, acerbæ, acida, salsa, eo quod constringendo exprimant humorem à ventriculo, appetitum conciliare dicuntur: calor verò natiuus digerendo moderatè, quum naturæ sit instrumentum, & venæ corporis inanitæ sugendo eundem humorem, appetentiam pariunt. Acris verò, & amara eandem vim habent, vbi pituitoso humore ventriculus abundat, adeò vt calidiore, vehementioreq; remedio opus sit ad dissoluendū, & vacuandū. Verū ex prædictis appetentiæ causis efficaces, veræq; quæ sunt à natiuo calore venarumq; suctione, vtpote à proprijs innatisq; instris sumunt. Vnde videmus austera, & accida, quæ ingerantur, nemiū ad appetitū conferre, propterea quod parua, inæqualisque ab illis fiat euacuatio; pueros autem omnium optimè, plurimumque appetere, eo quod natiuo calore illi abundant: quod etiam his vsu venit, qui sese mediocriter exercent: siquidem huiusmodi excitatione calor crescit: à frigidis verò humoribus, vt acida pituita, humoreque melancholico contentis in tunicis ventriculi, vel plus quam oportet, intenditur appetitus: vel ad absurda ingerenda excitatur: quando scilicet talis humor corruptam simul qualitatem obtinet, hinc dicta βουλιμία & canina fames nascitur. Itaque si prædicta causæ ad appetitum faciunt, illis contrariæ eundem minuent, perdent, & corrumpent: quod & ratio atque experientia docent. Nam si sensatio læditur, ad portionem læsionis appetitus quoque labefactatur. Læditur autem sensus vel læsa facultate, quæ sensum ipsum ventriculo largitur, vel ea, quæ sensationes apprehendit, & dijudicat; vel læso instrumento, per quod demittitur ipsa facultas; vel ipso vitiato subiecto, in quo hæc vis exercetur. Igitur per contusiones, obstructionsque cerebri alimentum non appetunt animalia, quoniam facultas non influit à fonte læso: delirantibus verò deest appetitus, quod illi sensationes, & alterationes, quæ in sensorijs fiunt, non apprehendant, nec dijudicent. Senibus autem minuitur, quoniam obtusior iam illis est sensus, deestque calor, qui humorem consumere debet. Est porro instrumentum sensus neruus, qui quum obstruitur, aut vulneratur, aut vinculis intercipitur, aut temperies, & substantia illius dissoluitur, vel corrumpitur: rationi consonum est lædi sensum illarum partium, in quas inseritur: & proinde illius vitio, qui ad ventriculum peruenit, appetitum labefactari contingit. Cæterum ipse ventriculus, & maximè illius os subiectum est, siue proprium instrumentum, in quo exercetur appetitus: qui quum patitur, noxam, vt aliæ causæ appetentiæ, infert. Sic enim febres pestilentes perdunt appetitum, corrupta substantia, & forma illius partis: vel ob malignos humores genitos in ventriculo: vel aliunde ad illum confluentes: ex quo affectu emoritur facultas, qua non nisi in certa temperie, & forma, siue (vt dicere solemus) tota instrumenti substantia vigere apta nata est. Eodem pacto ardentis febres, & immodica siccitas, aut frigus ventriculi, aliæque omnes excedentes intemperaturæ ad excessus portionem vel destruunt, aut minuunt appetitum, dissoluto temperamento neruorum, ipsiusque ventriculi, cum quo facultas pari modo simul afficitur. Iam verò ad aliud genus causarum, quod sensum afficit, appetitusque, est causa, pertinent illa, quæ vacationes impediunt fieri. Si enim ex certa vacatione appetitus oritur, necesse profectò est eundem offendi, si deest, quod vacuet, aut aliter quam oportet id faciat. Sic sanè otium, & frigida, humidaque corporis temperies inepta dicuntur esse ad appetitum conciliandum, quoniam otio non excitatur calor natiuus dissolutionis author, frigiditate verò temperaturæ minuitur, humoreque obruitur, atque hac ratione somnus longior eo quod calorem diutius in partibus internis detineat, plurimumque humorem ad eas conuertat, impediaturque digeri corpus, inappetenti causa est. Vnde neminem videmus statim à somno paratum esse ad edendum, nimirum quod post illum requiratur vigilia, per quam calor ad exteriores partes commotus secum humores trahit, & ventriculum vnà cum alijs visceribus vacuat. Cui operi statim succedit alacris, insignisque edendi appetitus: Labor verò, vigilia, cogitatio nimia, febres (vt antea diximus) vehementiores, & alia huius generis, quæ violentius corpus digerunt, dissoluuntque partis temperiem, natiuumque calidum, non minus quam alia appetentiam prosternunt. In quo quidem exemplo iam patere possunt, quæ generali eamethodo sunt comprehensa. Nam sensus, & id, quod sensum afficit, immediatæ, vel (vt medici vocant) coniunctæ sunt appetentiæ causæ, & ille causa sine qua non, nimirum quum sensus appetentiam non faciat, sed absque eo fieri nequeat, cum illo verò rectè fiat: quæ autem sensum afficiunt, effectrices sunt appetentiæ causæ: ventriculus verò est subiectum, & instrumentum, in quo sit appetitus: neruus autem instrumentum, per quod facultas sentiendi exercetur, calidum verò innatum commune est instrumentum, quo natura tum ad sentiendum, tum ad alias omnes functiones obeundas vtitur: quatuor verò qualitates primæ, & aliæ, quæ ab illis proficiscuntur, appetentiam efficiunt, quoniam vacuant: Inedia, somnus, vigilia, otium, labor, cogitatio, cibus, potus, humor biliosus, melancholicus, pituitosus, causæ sunt quæ illas pariunt qualitates, vacuantque corpus, quæ omnia tandem ab his, quæ assumuntur in corpus, vel foris adhibentur, aut geruntur à nobis, vel retinentur, & excernuntur, ducuntur. Ad quæ genera quum est peruentum, ultra progredi non datur: & interim patet progressus ab